

гърналъ другара си, милква се или плаче, и пада съ него наедно. На друго мѣсто се разлѣгнала цѣла тумба; а други много време избира мѣсто, какъ по-харно да лѣгне, и лѣгнѣ отгорѣ на една дървена клада. Последний, който бѣ по-бѣкъ, бръштолѣвъше оште нѣкакви си думи; най-напоконъ и него подкоси пияната сила, повали се и той, и заспа сичката Сѣчь.

IV.

А на другий день Тарасъ Булба се сговаряше съ новий войвода, какъ да се дигнатъ запорожцитѣ на нѣкоя работа. Войводата бѣ уменъ и хитъръ казакъ, знаѣше до влакно запорожцитѣ, и рече испърво: „Не може клетва да се престѣпи, никакъ не може.“ А послѣ, като помлѣчѣ, рече: „Нема ништо, може; клетвата нема да престѣпимъ, а така штемъ нѣшто да понамислимъ. Нека се само събере народътъ, нѣ че сѣмъ азъ заповѣдалъ, а по своя воля. Вие тамъ знаете, какъ да се направи. А ние съ кметоветѣ штемъ тоя-часъ да притечемъ на мегада, като че ништо не знаемъ.“

Минѣ се не минѣ се часъ слѣдъ тоя разговоръ, ето ти заечѣхъ литавритѣ. Отведнажъ се намѣрихъ и пиени и неразумни казаки. Дигнѣ се разговоръ: „Какво? што? за коя работа свикватъ съборъ?“ Никой не отговаря. Най-послѣ самъ тамъ зе да се чуе: „Ето губи се по-врага казашката сила: война нема! Кметове си лежатъ до единъ, очитѣ имъ сѣ лоясале! Както се види, правда нема на свѣтътъ!“ Други казаки испърво слушахъ, па и тѣ почѣхъ да говорятъ: „Че истина нема правда на свѣтътъ! „Кметоветѣ се преструвахъ замаяни отъ таква думи. Най-послѣ войводата излѣзе напредъ и рече: „Дозволете ми, панове запорожци, дума да кажѣ!“

„Казвай!“

„Ето да речемъ сега, панове благородни, ама вие може и сами да знаете, че мнозина запорожци испозадлѣжнѣхъ въ механитъ на еврее и на свои толкова, дѣто ни единъ дяволъ сега не дава на вѣра. Послѣ да речемъ и това, че има много момчета, които оште въ очи не сѣ видвале, што е война, а младъ човѣкъ, и сами знаете, не може да блѣде